

Tereza Janišová

ERILIAN

Díl III.

Střípky hvězd

Ilustrace Petr Vyoral

Tereza Janišová

ERILIAN

Díl 3.

Střípky hvězd

Ilustrace Petr Vyoral

Mahoa

Ledový kontinent

Osada četiti

Těžiště Trojibelníku
pod Bránou

Duornis

Pohoří Suiböm

Mrazivé ostrovy

Úzké moře

Avalonie

Smaragdové moře

Kivusam

ERILIAN

Díl 3.

Střípky hvězd

Fínka se umí ohánět smyčcem i dýkami a v žilách jí koluje magie, stejně jako její matce Zie a babičce Kiaře. Přichází doba krátkých vlasů a krátkých sukní, v ulicích města Erilian jezdí tramvaje a čarodějové poslouchají jazz. Na dávné časy a legendy se skoro zapomnělo. Nikdo nemá tušení o chystané pomstě, o spolku Maskovaných gentlemanů ani o pěti hvězdách, které se na obloze pomalu ale jistě seskupují do jedinečné liniové konstelace.

Vyšlo také v tištěné a audioknižní verzi.

Tištěnou knihu můžete objednat [ZDE](#).

Audioknihu můžete objednat [ZDE](#).

*Všem inspirativním bytostem,
bez ohledu na živočišný druh...*

Kapitola první

KUKLA A MOTÝL

Té noci jsme spolu já a Edrik Resian uzavřeli jistou dohodu a porušili tak jedno z nejtěžejnějších pravidel Hry maskovaných gentlemanů. Ale nepředbíhejme...

Bylo něco po půl dvanácté, když Edrik Resian vystoupil z tramvaje číslo šest na zastávce Přístavní zákrut. *Deset let erilianských tramvajových drah* hlásal modře a zlatě vyvedený nápis na jejím boku. Tramvaj dvakrát zacinkala a odjela do noci. Z baru U Trsající ropuchy se potemnělou ulicí nesly tlumené tóny jazzu.

Dveře baru se prudce otevřely, zlatavé světlo na chvíli zalilo dlažební kostky Přístavní ulice a rozdováděné hudební výplody piana, saxofonu a kontrabasů zesílily. Spolu s nimi se z baru vyhrnuly tři postavy. Dva pánové a jedna slečna, na kterých se toho večera Šotkova whisky a další nápoje rozličných chutí a barev podepsaly nemalou měrou. Slečna vrávorala na vysokých podpatcích zavěšená do svých dvou společníků. Jeden měl kravatu uvázanou kolem hlavy, druhému chyběla pravá bota, takže po kočičích hlavách klopýtal jen v ponožce. Evidentně mu to ale ani v nejmenším nedokázalo pokazit rozesmátou náladu, kterou trojčlenná společnost sdílela.

Edrik Resian je pozoroval z chodníku na opačné straně ulice. Opilá trojice jeho přítomnost zřejmě vůbec nezaregistrovala, a když

se jí s vynaložením značného úsilí podařilo obejít pouliční lampu, odpotácela se Přístavní ulicí vstříc dalším barovým štacím. Edrik si posunul placatou tvídovou čepici hlouběji do čela a s rukama v kapsách saka přešel tramvajové koleje. Do baru U Trsající ropuchy ale nezamířil.

Dlouhá řada pouličních lamp osvětlovala přístavní promenádu. Tak jako vždycky. Vlny šumivě narážely do boků kotvicích plachetnic. Tak jako vždycky. Oči kamenného draka obmotaného kolem jehlanovité věže majáku zářily do noci. Tak jako vždycky. Tak jako každé první úterý v měsíci.

Edrik by ke skladišti číslo pět trefil i po slepu. Ten ponuře vyhlížející přístavní dok pamatoval už hodně let i zim, nemluvě o všech těch jarech a podzimech. Tmavozelený nátěr se oloupal už dávno a na hrubých prkenných stěnách se držela jen jakási jeho mizivá oprýskaná připomínka. Edrik se ještě naposledy rozhlédl na obě strany a tiše vklouzl do pootevřených vrat. Uměl být elegantně nenápadný. Vždy a za každé situace. To byla jedna z předností, kterých si Společnost maskovaných gentlemanů cenila nejvíce.

Několik zapomenutých dřevěných beden a dlouhé řady až do stropu vysokých prázdných regálů, do kterých bylo kdysi ukládáno zboží dovezené plachetnicemi z jihovýchodních moří. Pochopitelně nechyběly efektní pavučiny a tlusté vrstvy prachu.

Skladiště číslo pět před čtyřmi lety někdo koupil a přestalo se využívat. Dotyčný ho koupil právě proto, aby se přestalo využívat. Aby se na něj zapomnělo. Jen několik málo vybraných jedinců vědělo o tom, že v nejvzdálenějším a nejzastrčenějším koutě opuštěného

skladiště je v podlaze litinový poklop. Poklop s vyraženým symbolem draka obmotaného kolem jehlanovité věže stojící na malém skalnatém ostrůvku v moři. A Edrik Resian byl jedním z těch, kteří o poklopu věděli.

Když se mezi prázdnými regály propletl až na konec doku, klekl si na jedno koleno a sundal si rukavici ušitou z jemné černé kůže. Prsten se zeleným kamenem mandlového tvaru přesně zapadl do prázdného oka dráčka na kovovém poklopu. Ozvalo se cvaknutí a poklop se během okamžiku rozplynul jako pára nad hrncem.

Edrik vykouznil v dlani malý plamínek a hodil ho do temnoty, kterou pod sebou zmizelý poklop odhalil. Kruhová šachta byla poměrně úzká a její dno se ztrácelo v nedohlednu. Nic pro člověka trpícího klaustrofobií nebo závratěmi. To naštěstí nebyl Edrikův případ, protože se bez sebemenšího zaváhání pustil po dlouhém kovovém žebříku dolů. Plamínek se vznášel vedle něj a osvětloval stěny šachty z červených cihel. Po několika minutách seskočil Edrik z poslední příčky žebříku na studenou kamennou podlahu. Vznášející se plamínek teď vyrazil dlouhou chodbou kupředu a Edrik jej následoval. Z nízkého klenutého stropu kapala slaná voda.

Když Edrik došel až na konec chodby, zastavil se u paty kovového točitého schodiště, které stoupalo kamsi vzhůru. Světlo plamínku nedosahovalo dál než na několik prvních schodů, Edrik ale moc dobře věděl, kam schodiště vede. Z kožené tašky teď vytáhl pečlivě složený tmavohnědý plášť. Přehodil si jej přes ramena a u krku zapnul ozdobnou sponu. Placatou tvídovou čepici schoval do tašky, odkud vzápětí vytáhl masku. Měla tvar nočního motýla, jehož křídla byla

vymodelována tak, aby zakrývala většinu obličeje. Z otvorů mezi ornamenty se teď dívaly Edrikovy šedomodré oči, ve kterých se odrážel kouzelný plamínek. Tmavá kápě pláště pak dotáhla čarodějův inkognito-styl k dokonalosti a Edrik Resian se vydal v doprovodu vznášejícího se plamene po točitém kovovém schodišti vzhůru.

„Poslední Můra přiletěla k ohni,“ přivítal Edrika Strážce majáku. Jeho slova byla obalená notnou dávkou sarkasmu. Stál oděn ve svém tmavofialovém plášti uprostřed místnosti, jejíž šikmé kamenné stěny se někde vysoko nad hlavami všech přítomných sbíhaly k jednomu bodu. Prostor osvětlovalo několik desítek vznášejících se plamínek a kovové točité schodiště stoupalo až k jejímu vrcholku. A ještě dál, do hlavy kamenného draka obmotaného kolem věže.

„Jak jsem již říkal, než nás opozdilý Noční motýl poctil svojí přítomností, při úkolu, který vám dnes zadám, se bude moci naplno projevit vaše kreativita.“ Strážcova maska s pěti křídově bílými obličejí, z nichž každý se díval na jinou stranu, naháněla lehkou husí kůži.

Byli tu všichni. Černé kočky s maskami elegantně šelmovitými, Cylindrovci, kterým z vysokých klobouků spadaly přes obličej tmavé závoje, Snílci se škraboškami ve tvaru stříbrných měsíců, samozřejmě ostatní Noční motýli, ke kterým se teď Edrik připojil. A taky Piškvorky.

Nikdo z Nočních motýlů ani z ostatních maskovaných týmů nechápal, jak si mohli vybrat tak zoufale netematické a provokativně dětinské jméno. Piškvorky byli jen dva. Žádné pláště ani kápě, klobouky nebo cokoli připomínající eleganci a důstojnost

Maskovaných gentlemanů třeba jen vzdáleně. Jenom obyčejný černý overal s rolákem a přes hlavu přetažené cosi jako pytlík nebo kukla z režného plátna neuměle sešitá velkými stehy. Nikde žádné otvory pro ústa a nos, jen v místech očí měly oba dva Piškvorky všíité symboly z tmavé látky. Na jednom oku křížek tvaru písmene X, na druhém černý kroužek.

Zjev piškvorek je svým způsobem ještě strašidelnější než všechny tváře Strážce, pomyslel si Edrik, když se spolu s ostatními Můrami postavili kolem malého kulatého stolku, na kterém už ležel připravený dnešní hlavolam. Mosazná koule o velikosti lidské pěsti složená z několika mechanických součástí. Další čtyři navlas stejné hlavolamy, které Strážce sám vymýšlel i konstruoval, ležely na čtyřech navlas stejných dřevěných stolcích. Kolem každého z nich se shromáždil jeden maskovaný tým.

„Začněte, jakmile odpočítám tři... dva... jedna...“

Všichni se pustili do usilovného luštění záhady kulatého hlavolamu. Zadání dnešního úkolu bylo ukryté uvnitř. Tak jako při každém setkání Maskovaných gentlemanů. Háček ale spočívá v tom, že si Strážce měsíc co měsíc vymyslí a sestrojí úplně nový typ hlavolamu. Komu se jako prvnímu podaří mosaznou kouli otevřít, jako první bude znát zadání a jako první se také bude moci pustit do plnění úkolu. Náskok většinou rozhodoval o vítězi.

Ozývalo se cvakání, vrzání a otáčení součástkami. Hlavolamy putovaly z ruky do ruky a každý člen týmu se postupně pokoušel vymyslet správný a jediný způsob, který by kouli otevřel.

Nejednou jsem uvažovala o tom, jak bych odpověděla, kdyby mi někdo položil dotaz *Co je podstatou a smyslem Hry maskovaných gentlemanů?* Úvaha to byla pochopitelně čistě teoretická. Nikdy by mi nikdo nemohl takovou otázku položit a já bych na ni nemohla nikdy odpovědět. A to z toho prostého důvodu, že o Hře maskovaných gentlemanů neví kromě jejích účastníků a Strážce majáku vůbec nikdo. A právě to je její podstatou. Jednou z podstat.

Někdo by Hru maskovaných gentlemanů jistě označil jako kratochvíli rozmazlených dítek a lidí, kteří si můžou dovolit komfort přebytku volného času. Někdo jiný by zase řekl, že si snad svými riskantními a na první pohled nesmyslnými hrami maskování gentlemani cosi kompenzují. Na obou tvrzeních zřejmě bude aspoň nějaká ta částka pravdy. Ale hlavně tu jde o recesi. O kombinaci umění a adrenalinu. HMG je určena pro ty jedince, kteří se touží projevit a zůstat při tom v anonymitě. Pro ty, kteří chtějí pomocí extravagance nepatrně rozvrátit zatuchlý řád erilianské společnosti. Vše je ale prováděno ve vší tichosti a eleganci, pod rouškou noci a naprosté bezejmennosti.

Edrik Resian protáčet mosaznou kouli v prstech. Ve vzduchu visela napjatá atmosféra plná vzrušení a nervozity. Zatím se žádnému z pěti týmů nepodařilo hlavolam otevřít. Strážce stál na vyvýšeném stupínku uprostřed toho všeho, jeho bílé tváře sledovaly dění a nikdo si nebyl jistý, kam se doopravdy dívá.

Pravidlo číslo jedna: Nikdy se během plnění úkolů nenechat chytit.

Pravidlo číslo dvě: Nikdy se během plnění úkolů nenechat odmaskovat.

Odmaskování znamená okamžitou diskvalifikaci.

Pravidlo číslo tři: Úkol je uznán za splněný tomu z týmů, který splní zadání jako první.

Pravidlo číslo čtyři: Po splnění úkolu je výsledek sférograficky zdokumentován.

Pravidlo číslo pět: Maskovaný gentleman je vždy a za všech okolností neviditelný pro oči nezasevěných. Pohybuje se tiše jako stín. Nenápadná elegance je na prvním místě.

Edrik zkoušel všechny možné i nemožné pozice mosazných součástí, otáčel jimi a přesouval je. Byl si jistý, že už je blízko. Potřeboval by ještě pár vteřin a...

„Piškvorky otevřely hlavolam jako první!“ pronesl Strážce zvučným hlasem, který se zesílen ozvěnou nesl celou jehlanovitou věží. Mezi ostatními maskovanými týmy to znepokojeně zašumělo. Můrám hýbaly Piškvorky žlučí už dlouho. Než se ti prevítí s látkovými pytlíky na hlavách tak drze vetřeli mezi Maskované gentlemány, drželi si Noční motýli s přehledem skoro půl roku v kuse status šampionů. Piškvorky jim od té doby už pětkrát přebrali Zlatou stuhu. Rozhodně nehýbaly žlučí pouze Můrám, ale i všem Kočkám, Cylindrocům a Snílkům.

Vlastně se jim vůbec nedivím. Jenže já a Orian jsme prostě bezkonkurenčně nejlepší. To neříkám proto, že bych se chtěla nějak vytahovat. Je to prosté konstatování skutečnosti.

Když se koule v Oriho rukou otevřela, vypadl z ní kus srolovaného papíru převázaný lesklou fialovou stužkou. Popadla jsem ruličku, a zatímco ostatní týmy ještě zápolily s hlavolamy, já a Orian jsme už utíkali dlouhou podmořskou chodbou, která vedla od Dračího majáku až ke skladišti číslo pět.

„Ani ne dvě minuty,“ pronesl Orian, spokojený se svým dnešním výkonem, když jsme vylezli z šachty mezi zaprášenými regály a bednami. S hlavolamy všeho druhu to skutečně uměl. „Nový rekord. Ukaž mi to.“

„Teď ne,“ řekla jsem a schovala zadání úkolu do kapsy svého overalu. „Až se uklidíme na bezpečnější místo.“

Ze skladiště číslo pět jsme vyběhli zadním vchodem a zmizeli v úzké tmavé uličce. Ori si vyhrnul kuklu k nosu a zapískal na prsty. Ze střechy doku se v tu chvíli snesl k zemi černý stín. Mohutná temně lesklá křídla šustivě prořízla noční vzduch a obrovský šelmodravec přistál s tichým dusnutím před námi.

„Ahoj Zerafiane.“ Pohládila jsem gryfa po svalnatém hrudníku, na kterém přecházelo černé peří v ještě černější srst. Pohled v jeho jantarových očích jasně říkal: „Co vám tak dlouho trvalo?“

Ori se vyhoupl gryfovi na záda a já se usadila hned za ním. Zerafian nabral vzduch do křídel a během okamžiku jsme byli ve vzduchu.

„Ale, ale,“ řekl Ori a ukázal dolů, „copak se nám to tam vynořilo?“ Několik metrů pod námi se ze skladiště vyhrnulo všech pět Můr. Evidentně se jim hlavolam podařilo rozlousknout jen chvilku po nás. K férové hře to sice mělo daleko, ale začínaly mě svrbět prsty a prostě jsem si nemohla pomoci. Mravenčí kouzlo mi z dlaně vylétělo skoro

samovolně a za pár vteřin už jsme slyšeli nesrozumitelné nadávky konkurenčního týmu. Minimálně tři Noční motýli se teď dole pod námi ve svých trapně důstojných pláštích svíjeli, ošivali a drbali. Každá minuta náskoku je dobrá a tohle kouzlo je poměrně účinná zdržovací metoda.

„Dobře ty,“ řekl Ori pobaveně, načež jsme vyrazili nad střechami Erilianu směrem k Obchodní čtvrti. Nebeská věž se na Osmisměrném náměstí tyčila do výšky a stovky světel pod námi vytvářely dojem, jako by celé město bylo jednou velkou lucernou zářící do tmy. Noční létání nad Erilianem zbožňuju už od tří let. Děda si mě tehdy poprvé vysadil před sebe a vzal mě i Oriana na krátký vyhlídkový let.

„Zkusíme to tamhle,“ řekla jsem a ukázala na členitou střechu Seveliových lázní. Zerafian začal okamžitě klesat a za chvíli jsme tiše přistáli na vrcholku masivního komínu.

„Tak už mi ten papír ukaž,“ řekl Orian nedočkavě, když jsme slezli z gryfích zad a posadili se na okraji komína. Když jsme si zadání přečetli, vyprskl Ori smíchy. „Tak myslím, že už ta hra pomalu začíná lézt Strážci na mozek.“

„Je pravda, že dneska je to ještě o něco potrhlejší výmysl než obvykle. Určitě to ale bude mít úspěch.“

„To jistě, když je zítra imatrikulace. Budou tam všichni profesoři a všichni lidi je uvidí.“

„Evidentně Strážcův záměr. Má prostě svůj osobitý smysl pro humor.“

„Tak do toho,“ pobídl mě Ori a vyhoupl se na masivní gryfí hřbet. „Ať už to máme za sebou. Zítra vstáváme brzy.“

„Jindy projevuješ víc nadšení,“ poznamenala jsem, když jsme se opět vznesli do vzduchu a zamířili směrem k areálu Univerzity magických věd.

„Někdy si říkám, proč to vlastně děláme.“

„Protože je to zábava. A hlavně kvůli...“

„Kvůli Leirovi,“ řekl Orian. „Já vím. Fajn, zapomeň na moje úvahy. Vytřeme všem zrak jako obvykle.“

„To je správný přístup k věci, můj milý strýčku.“ Orian se ke mně otočil a přestože měl na hlavě kuklu, bylo mi jasné, že mě pod ní probodává ledovým pohledem s jedním obočím pozvednutým, jak měl ve zvyku vždy, když jsem si ho tímto oslovením dobírala.

„Tamhle to je,“ řekl Orian, když s námi Zerafian připlachtil nad Univerzitu. „Ubytovna profesorů.“ Snesli jsme se dolů a přistáli na střeše dvoupatrového domu z režných cihel, který stál u Východního nádvoří. V areálu Univerzity jsem ještě nikdy nebyla, na Zerafianovi jsem ale nad jeho střechami a pozemky přelétávala už mnohokrát.

„Počkej tu na nás,“ řekl Ori Zerafianovi a pohladil gryfa po lesklé černé srsti. „Pak pro nás přileť dolů na nádvoří.“

Rychle jsme přeběhli po hřebeni střechy k jednomu z vikýřů, kousek jsme se svezli dolů po břidlici a potichu se vyšplhali na parapet okna. Orian přešel po dřevěném rámu rukou, jejíž dlaň se na chvíli slabě rozzářila nafialovělým světlem.

„Můžeš, Fínko,“ zašeptal. Zatímco se zářící rukou držel rámu, hodila jsem na okno modře zářící kouli magické energie, která se na něm rozplynula, a okno se otevřelo dokořán. To byl náš vynález speciálního odemykání oken a dveří uzamčených pomocí

bezpečnostních kouzel. Jeden člověk zruší magickou pojistku, druhý pak má jen několik málo vteřin na odemčení samotného kouzla. Je to práce pro dva lidi, protože obě kouzla musí působit naráz. Při sebemenší chybě bychom dostali oba dva paralyzující dávku bezpečnostního kouzla.

Orian se vsoukal otevřeným vikýřem dovnitř a já vlezla do útroby ubytovny kantorů za ním. Stáli jsme v potměšilé chodbě. Zpoza několika dveří po obou stranách se ozývalo tlumené chrápání.

„Myslím, že bude nejlepší provést akci následovně,“ zašeptala jsem. „Ty rychle oběhneš pokoje a hodíš na všechny jejich obyvatele lehké spánektvrdící kouzlo. „Já se zatím pustím do barvení. Strážce říkal, abychom byli kreativní.“

„Tak tedy budeme kreativní od kořínků až ke konečkům.“

Orian zmizel v prvních dveřích napravo. Ani ne za deset vteřin odtamtud vyběhl a pokračoval k dalším dveřím přes chodbu naproti. Já sama zatím vešla do první místnosti a uviděla staromládenecky zařízený pokoj. V rohu stála postel, v níž spal jeden z profesorů. Spal a okolo hlavy se mu vznášel třpytící se obláček Orianova spánektvrdícího kouzla.

„Nenechte se rušit, pane profesore,“ řekla jsem téměř nehlasně. Bělovlasý pán s mohutným mrožím knírem pod nosem hlasitě zachrápal. Potichu jsem zadoufala, že Orian provedl svoje kouzlo kvalitně.

Na papíru se zadáním dnešního úkolu, který jsme si předtím s Orianem přečetli na komínu Seveliových lázní, stálo:

Důstojní páni profesori z Univerzity věd magických, kteří jak zakleté princezny spí v ubytovně kantorské, nám za ta léta učení poněkud vybledli, zešedivěli a zbledli. Dopřejte jejich kdysi bujným kšticím a vousům vznešeným dotek barev duhy.

Pročísala jsem prsty panu profesorovi jeho mírně prořídle vlasy. V tu chvíli se jejich stříbřitě bílá barva změnila v brčálově zelenou.

„Všichni spí jak mimina,“ řekl Orian, který se objevil ve dveřích. Máme tak dvacet minut, než spánektvrdíci kouzlo vyrchá. Ukaž, cos tu vytvořila.“ Měsíční světlo dopadalo na profesorův zelený přeliv. „Pěkné. Ale chtělo by to trochu odvážnější přístup,“ řekl Ori a jedním mávnutím ruky vytvořil profesorovi na hlavě z vlasů tři efektní zelené rohy. Musela jsem se hodně přemáhat, abych při pohledu na obarveného profesora nevyprskla smíchy.

Obešli jsme všech osm pokojů a nechali svou kreativitu působit v plné síle. Po dokončení každého odvážného výtvoru Orian dotyčného spícího profesora zvěčnil svým sféroaparátem, aniž by kdokoli z nich cokoli zaregistroval. Za chvíli jsme už stáli na Východním nádvoří, spokojeni se svým dnešním kontroverzním dílem.

„Můry z toho trefí šlak,“ řekl Orian se škodolibou radostí v hlase.

„Ani bych neřekl,“ ozvalo se za námi. Otočili jsme se. Na nádvoří stálo všech pět Můr. Zerafian nikde.

„Zdravím vás, drazí gentlemani,“ řekl Orian.

„To je ale náhoda, že jsme na sebe narazili zrovna tady,“ dodala jsem.

„Jistěže,“ řekl jeden z Nočních motýlů. „Svět je skutečně velice malý. Když už tomu osud chtěl a všichni jsme se tu tak pěkně sešli, vydejte nám prosím paměťové skleněnky sférografií, které jste dnes pořídili.“

„To bohužel nepůjde,“ řekl Orian tónem plným etikety, jako kdyby s někým debatoval nad odpoledním šálkem čaje. „Dnešní vítězství by totiž pak připadlo vám, a to by pak postrádalo smysl, vzhledem k tomu, že jsme úkol splnili jako první my.“

„Nehrajete fér, milé malé Piškvorky,“ řekla druhá maskovaná Můra, podle hlasu a postavy žena. „To mravenčí kouzlo, co jste na nás předtím tak zákeřně hodili, si zaslouží satisfakci.“ Všech pět můr si teď v dlaních připravilo zářivě zelené koule magické energie. S Orianem jsme se na sebe podívali a oba pocítili náhlý příval povznášejícího adrenalinu, který se nám rozlil v žilách. Těch několik málo vteřin, než souboj začne, se vždy zdá být nekonečných. Jako by se zastavil čas. Mozek se koncentruje, svolává všechny svaly a každý kousíček těla je připraven projevit se. A pak...

Oba jsme v jeden okamžik tasili své dva páry kilaerazských dýk, které jsme měli až doposud schované ve skrytých pouzdrech všitých do našich černých overalů. Tohle exotické bojové umění trénujeme s Orianem od doby, kdy nám bylo sedm let. Výhodou je, že ho skoro nikdo jiný v Erilianu nezná. Čtyři mohutná ohnivá kouzla zesílená kovem vystřelila ke skupině Můr. Jejich zelená útočná kouzla byla

vyslána ve stejném okamžiku. Neviditelné kouzelné štíty zafungovaly na obou stranách. Naše kouzla byla díky dýkám silnější, navíc jsme byli bez dlouhých plášťů mrštnější a obratnější. Jenže Můr bylo pět a my jenom dva, tudíž byly síly přibližně vyrovnané.

Souboj přímo na nádvoří Univerzity, pomyslela jsem si, zatímco jsem se potýkala se dvěma Nočními motýly a jejich útočnými kouzly. V noci před zahájením semestru. Tomu tedy říkám správná drzost. Obarvení profesori si poklidně spí ve svých postelích a netuší, co je čeká ráno, až se podívají do zrcadla.

Můrám se podařilo mě a Oriho rozdělit. Jeho zahnal do rohu a mě na opačnou stranu ke schodišti stoupajícímu na arkádový ochoz. Barevná symfonie bojovných kouzel naplnila Východní nádvoří.

„Zachraň skleněnky!“ vykřikl Orian a hodil po mně přes hlavy všech Můr kožený váček, v němž to cinkalo. Vyskočila jsem a váček chytila ve vzduchu. Byla jsem pevně rozhodnutá, že se ho Můrám nepodaří ukrást. Ve skleněnkách byly uloženy všechny sférografie, které jsme dnes v noci pořídili, a právě na nich záviselo naše vítězství. Nebo prohra. I kdyby se Můry vypravily do ubytovny kantorů a vysférografovali námi obarvené spící profesory znovu, nebylo by jim to nic platné. Každá sférografie v sobě nese přesné údaje o čase, kdy byla pořízena, a Strážci by pak bylo jasné, kdo úkol skutečně splnil jako první. Proto se nám teď tak zaníceně snažili naše původní sférografie vzít.

Konečně se na nádvoří snesl Zerafian a svým pompézním příchodem na scénu Můry na chvíli zastrašil. Bojová kouzla přestala létat vzduchem a Zerafianova mohutná černá křídla vytvořila

ochrannou bariéru mezi Orianem a rozčilenou pěticí maskovaných čarodějů. Kdybychom se drželi pohromadě, skočili bychom teď gryfovi na záda a bez problému odletěli. Jedné z Můr se ale podařilo odříznout mi cestu k našemu šelmodravčímu zachránci, a i když jsem se snažila s dýkami, útočnými i obranými kouzly sebevíc, zahnal mě Noční motýl po schodech nahoru až na arkádový ochoz lemující nádvoří.

„Dej sem skleněnký, ty jedna malá drzá Piškvorko,“ řekl. Jeho hlas zněl klidně a sebejistě. „To mravenčí kouzlo ti jen tak neprojde.“

„Přinuť mě, Motýlku!“ zasmála jsem se a vyskočila na kamenné zábradlí.

„To mám přesně v úmyslu.“

Koutkem oka jsem zaregistrovala Oriana a Zerafiana, kteří dole na nádvoří stále bojovali se čtyřmi Můrami. Pátý čaroděj teď vyskočil za mnou na zábradlí a hodil po mně další dvě zelená kouzla. Uhnula jsem jim jen o vlasek. Musela jsem uznat, že je můj soupeř opravdu hodně dobrý. Když jsem zaútočila já, vyhnul se ohnivému kouzlu velice ležérně a jen tak mimochodem tím, že na zábradlí udělal salto.

Hodil po mně další kouzlo, které se mi podařilo odrazit neviditelným štítem. To následující ale účinkovalo ve své plné síle a srazilo mě ze zábradlí. Dopadla jsem na naleštěnou podlahu ochozu a praštila se do zad. S úžasem a zděšením jsem sledovala, jak mi obě kilaerazské dýky vyletěly z rukou a s cinknutím dopadly na zem dva metry ode mě. Čaroděj seskočil ze zábradlí, vrhl se ke mně a jeho cíl byl zcela zjevný – moje pravá kapsa, kam jsem schovala váček se sférografickými skleněnkami. Žádná kouzla teď nepadala. Byl to

souboj tělo na tělo. Když už se zdálo, že se mu skutečně podaří ke skleněnkám dostat, moje pravá ruka vystřelila a pevně chytila čaroděje pod krkem. Stále jsem ležela na zádech, on byl nade mnou, ale na skleněnky nemohl dosáhnout, protože jsem ho radostně škrtila. Když člověku přestává proudit krev do mozku, čaruje se dost špatně, a tak se můj soupeř jen zoufale zmítal a šmátral kolem sebe ve snaze vymanit se z mého sevření. Potom se mu ale, zřejmě náhodou, podařilo něco velice nečekaného a odzbrojujícího. Strhl mi kuklu z obličeje.

Diskvalifikace. To bylo první slovo, které mi blesklo hlavou. *Pravidlo číslo dvě: Nikdy se během plnění úkolů nenechat odmaskovat. Odmaskování znamená okamžitou diskvalifikaci.* Ta vteřina nekoncentrovanosti stačila čaroději, aby se osvobodil, v mžiku popadl váček se skleněnkami a namířil si to po ochozu zpátky k nádvoří.

„Moc se neradujte, pane,“ procedila jsem mezi zuby. Vyskočila jsem ze země, rozběhla se za ním a přišlápla lem jeho efektně rozevlátého pláště. Čaroději podjely nohy, spadl na záda a chvíli ležel bez hnutí. Evidentně si vyrazil dech. „Oko za oko, masku za masku,“ řekla jsem a strhla mu motýlí škrabošku z obličeje.

Chvíli jsme mlčeli a poněkud zmraženě a udýchaně na sebe zírali. Oba jsme věděli, co pro maskovaného gentlemana odmaskování znamená. Světlovlasý kluk byl zhruba v mém věku. Jeho šedomodré oči si pozorně prohlížely můj obličej.

„Měl bych pro vás jistý návrh, slečno,“ řekl po chvíli. „Já odmaskoval vás, vy jste odmaskovala mě. Podle pravidel bychom to měli ohlásit Strážci, který nás potom oba vyloučí ze Hry maskovaných

gentlemanů. Záleží ovšem na tom, jestli...“ Začínalo mi být jasné, kam tím míří.

„Navrhujete mi tu snad takovou nehoráznou až do nebe volající hanebnost?“ pronesla jsem s afektovaným tónem parodující styl mluvy erilianské smetánky. „Naznačujete mi tu, pane, že o této naší malé *nehodě* pomlčíme?“

„Přesně tak. Žádní svědci. Můžeme si to dovolit.“

„Když mi vrátíte sférografie, jsem ochotna o tom uvažovat.“

Chvilí váhal, potom mi ale vtiskl váček se skleněnkami do ruky.

„Přísahaňte, že mě neprozradíte, a za to dostanete i moje čestné slovo,“ řekl.

Místo odpovědi jsem ho probodla silně znechuceným pohledem. Můra se zatvářil pobaveně. Podal mi moji kuklu, která se válela opodál. Já mu na oplátku vrátila jeho motýlí škrabošku.

„**T**ak co se děje? A neříkej, že nic. Víš, že bezpečně poznám, když se kvůli něčemu užíráš.“

Mlčela jsem a jen apaticky zírala do prázdna. Pod námi ubíhaly střechy a věže Erilianu. Peří Zerafianových křídel jemně šustilo v povětří. Na obzoru vykouknul zpoza Smaragdového moře tenký oranžový proužek, který nadzvedával noční oblohu.

„Fínko!“ vyštěkl na mě Orian.

„Co? Nic mi není. Nestarej se.“

„Jo, to určitě. Nejsem idiot. Buď mi to řekneš, nebo tě shodím dolů.“

„Posluž si. No tak jo. Jeden z Můr mě dneska odmaskoval.“

„Cože?! To ale znamená konec Piškvorků. Sám tvořit tým nemůžu.“

„Jenže já odmaskovala i jeho. Nikdo to neviděl. Všichni jste bojovali na nádvoří a stalo se to, když mě zahnal nahoru na ohoz.“

„Aspoň ze hry vypadne taky.“

„Nevypadne. A já taky ne.“

„Jak to myslíš?“

„Dohodli jsme se, že se o tom vlastně nikdo nemusí dozvědět.“

„Ty jsi ale malá mazaná potvora,“ řekl Ori pobaveně.

„Byl to jeho nápad.“

„Poznalas ho?“

„Ne. Nějaký kluk asi v našem věku. Celá ta věc s odmaskováním mi připomněla...“

„Na to už nemysli, Fínko.“

„Nemůžu na to nemyslet.“

„Víš co? Hodím tě teď domů. Měla bys co nejdřív zalézt do postele.“

„Ale co skleněnky?“

„Postarám se o ně, neboj. Vyvolám je a ještě než vyjde slunce, budou sférografie u Strážce i v poštovní schránce redakce *Erilianských rozhledů*.“

Přiletěli jsme nad Erikorskou čtvrť a Zerafian začal klesat. Když přistál na střešní terase našeho domu, ranní červánky už pomalu vystrkovaly z nebe hvězdy.

„Nevím, jestli to před východem slunce máš šanci stihnout,“ řekla jsem a seskočila z gryfa na zem. Levandule, oukropěnky a sasněny

v truhlících u zábradlí terasy voněly nedočkavostí a těšily se na nový den.

„Nech to na odborníkovi,“ řekl Orian a odletěl se Zerafianem pryč.

Když se za mnou zavřely dveře mého pokoje v podkroví, strhla jsem ze sebe piškvorkovskou kuklu, vysoukala se z overalu a jen ve spodním prádle jsem sebou plácla na postel, obličejem do polštáře. Cítila jsem se divně. Většinou mám po našich dobrodružných inkognito akcích hřejivě uspokojivý pocit. Teď, přestože jsme opět vyhráli, připadala jsem si najednou jako chodící mrtvola. Souboj s Múrami byl náročnější, než se mi zprvu zdálo. Co mě ale dostalo nejvíc, byl okamžik, kdy se tomu šedookému prevítovi podařilo mě odmaskovat. Jistě, dohodli jsme se, že o tom budeme oba mlčet. I přes to mi tenhle incident celou akci nějakým zvláštním způsobem znechutil. Nemohla jsem přestat myslet na tu noc, kdy i Leir přišel o svoji masku. A o život.

Zkusila jsem usnout, jak mi radil Orian, ale bez úspěchu. Zbývaly sotva čtyři hodiny, než budu muset znovu vstávat. Bylo mi vedro a začala mě honit mlsná. Něco sladkého. Teď! Vyskočila jsem z postele a bosa seběhla dolů do kuchyně. Otevřela jsem chladicí skříň a zhodnotila její obsah. Sněžný šotek v mžiku zmizel ve svém miniaturním iglú, které si tu v horním fochu postavil z námrazy.

Z chladničky jsem vytáhla dvě věci – sklenici se smetanou a misku jahod. Seděla jsem jen v kombiné na studené podlaze před otevřenou chladicí skříní, upíjela smetanu a krmila se jahodami. Podle táty by se

skříň neměla nechávat otevřená moc dlouho, jinak z ní utečou chladicí kouzla.

Na okenním parapetu přistál Lusien a elegantně si složil svá blanitá křídla. Černý kočkopýr mě chvíli provrtával uhrančivým pohledem. Pak seskočil z okna a s hlasitým předemím se kolem mě lísal a otíral tak dlouho, než se mu podařilo vyprosit si u mě vzorek smetany v podobě bílé loužičky vylité na podlahu. Do postele jsem se vrátila asi za půl hodiny s chuťovými buňkami ukojenými časně ranním piknikem.

Dítě se narodilo mrtvé. Bylo zcela v pořádku až na to, že mu netlouklo srdce. Jeho krátký život trval devět měsíců, které strávilo v matčině břiše, cestu na svět ale nepřežilo. Doktor dělal, co mohl, ale bez úspěchu. Žena, která mrtvé dítě porodila, spala pod baldachýnem na široké posteli. Na tvářích jí pomalu zasychaly slzy. Její manžel se odebral dolů do salónu, kde se zpil fielským likérem do němoty. Láhev mu vypadla z ruky a na naleštěných parketách se teď pomalu rozšiřovala louže zeleného alkoholu.

Pod Erilianem spí Hvězda. Obří dokonalý diamant, vznášející se v podzemní jeskyni. Tenký paprsek stříbrně bílého světla, který Hvězda stvořila, se vydal na svoji cestu z podzemí. Odrazil se od jednoho z mnoha krystalů, které jako trpytivý les vyrůstají ze dna a stěn jeskyně, a pokračoval dál. Lesklé plochy krystalů ho bezpečně dopravily k uzoučké puklině, která vede až nahoru, napříč všemi zemskými vrstvami, ven z podzemního světa.

Paprsek se odrazil od pouliční lampy, letěl šikmo vzhůru, dál ho poslala větrná korouhvička ve tvaru plivníka, která se otáčela na hřebenu střechy. Nakonec vklouzl do otevřeného okna a našel svůj cíl.

Mrtvé tělíčko leželo na stole, přikryté prostěradlem. Stříbřitě bílý paprsek zmizel přímo v jeho malém hrudníčku. Proletěl mezi žebry, všemi tkáněmi a dostal se až k nehybnému srdci. Právě tady se paprsek uhnízdil. Vlastně to nebyl paprsek světla nýbrž stovky a tisíce maličkých diamantových jehliček, které se teď zabodaly do srdečního svalu mrtvého novorozence. Ten už ale nebyl mrtvý. Malé srdíčko se rozpohybovalo a spící ženu i jejího manžela probudil dětský pláč.

Sen zmizel za doprovodu řinčení budíku. Zmizel spolu s mlhavou vzpomínkou na diamant z nebes, který mi před čtrnácti lety ukázal děda na naší výpravě do erilianského podzemí.

Kapitola druhá

VZDUCHOLOŽ PLNÁ ČAJE

Lord Grenis a lord Priskorin byli na letošní imatrikulaci pozváni jako čestní hosté samotnou rektorkou Univerzity magických věd. A pozvání od Selenis Fliy se neodmítá. Oba lordi teď seděli vedle sebe v polstrovaných křeslech Ferialova sálu spolu se všemi dalšími významnými hosty, kteří se také přišli podívat na přijímací ceremoniál nových studentů vysoké magie.

Na vyvýšeném pódiu před obrovským vitrážovým oknem s výhledem na záliv a Smaragdové moře seděli všichni profesoři Univerzity ve svých důstojných sametových talárech. Osm z nich mělo na hlavách kápě. Celý sál teď se zatajeným dechem poslouchal uši laskající houslové tóny a všichni s téměř omámenými výrazy ve tvářích sledovali barevné ornamenty melodické magie, které smyčec kreslil do vzduchu. Pluly nad hlavami čarodějek a čarodějů a naplňovali Ferialův sál abstraktními obrazci, které plyně přecházely ve výjev z erilianských legend a bájí, aby se za okamžik opět přeměnily v kroucí se barevné šmouhy.

„Rozkošná. Vskutku,“ zhodnotil lord Grenis šeptem.

„Kdo je to?“ chtěl vědět lord Priskorin.

„Vnučka předsedkyně Velké rady. Nastupuje tu do prvního ročníku.“

„Taková drobná. Vůbec bych jí sedmnáct let nehádal. Patnáct maximálně. Ale ty housle... hraje jako malý ohnivý démon, to vám tedy povím.“

Všechny roz dováděné kudrny oříškově hnědých vlasů byly spletené do dvou copů. Samozřejmě nesměly chybět mašle. Na konečku každého z copů jedna. Krátká skládaná sukýnka levandulové barvy. Podkolenky barevně sladěné s krémově bílou blůzkou a lakované šněrovací botky. Drobné stvoření s velkýma kaštanovými očima, které umí panenkovsky mrkat, hraje na housle před celým Ferielovým sálem, obdivováno všemi přítomnými. Jak pro svůj muzikantský um, tak pro svoji nebetyčnou roztomilost.

Koho by napadlo, že tahle copatá panenka předešlou noc tajně proklouzla do ubytovny kantorů, ve vsi tichosti obarvila všem spícím pánům vlasy a spolu se svým společníkem se přímo na nádvoří Univerzity poprali s konkurenčním maskovaným gangem? Řekla bych, že je tato spojitost zcela absurdní. A právě absurdita je mým nejsilnějším maskovacím prostředkem.

Potlesk. Bouřlivý. Pokaždé, když mi tleskají, koupu se v hřejivém pocitu, zatímco se skromně usmívám. Ani hudební úvod slavnostního imatrikulačního ceremoniálu, o který jsem se – na popud nejen babičky Kiary, ale i samotné rektorky Univerzity, paní Fliy – postarala, nebyl výjimkou. Když potlesk utichl a já se přestala klanět, seskočila jsem z pódia a zamířila k volnému sedadlu mezi ostatními studenty prvního ročníku.

„Tumáš,“ řekl Ori a podal mi tmavofialový plášť s širokými rukávy a lemy zdobenými stříbrným vyšíváním. Stejný, jako na sobě měli

i všichni ostatní spolužáci v sále. Rychle jsem na sebe plášť hodila a posadila se vedle Oriana. Housle jsem schovala do pouzdra a strčila je pod své sedadlo. Všimla jsem si rodičů, babičky a Jinxie, kteří seděli o několik řad za námi. Zamávali mi a nadšeně se na mě a Oriana zubili přes půl sálu. Do středu pódia se teď opatrnými krůčky přibelhala hubená bělovlasá žena opírající se o hůlku. Na sobě měla černý talár vyšívaný zlatem. Rektorka Univerzity, profesorka Selenis Flia. Učila tu už v době, kdy sem chodila moje babička. Na svůj trojciferný věk ale vypadala více než dobře a ani vrásky nedokázaly zakrýt její vznešenou eleganci, která vzbuzuje respekt a lehkou nervozitu.

„Dámy a pánové, milí studenti,“ řekla Flia skřípavým hlasem. „Vítám vás zde, v překrásném Ferialově sále a na naší Univerzitě. Univerzitě magických věd, která toho pamatuje mnoho. I já sama toho pamatuji víc, než je zdrávo. Jako sedmnáctiletá písklata si pamatuji ty z vás, kteří tady dnes mají své děti, a někteří dokonce vnoučata.“ Jakoby se v tu chvíli podívala směrem, kde seděla babička. „A to už je na jednu starou osobu trochu moc. Proto jsem se rozhodla, že bude nejlepší předat svůj úřad někomu mladšímu. Někomu, koho nebude trápit revma.“ V sále to zašumělo a lidé si vyměňovali udivené pohledy. Tohle Fliino rozhodnutí zřejmě nikdo nečekal. „Ještě než začneme se samotnou slavnostní imatrikulací studentů, přivítáme potleskem nového rektora Univerzity magických věd, pana Kimiase Chriswina.“

Na pódium teď vyskočil vysoký blondák v elegantním světle šedém obleku. Nevěřicně jsem se otočila na Jinxie, která se viditelně dmula pýchou. Syn babiččiny nejlepší kamarádky, kterému ještě

nebylo ani třicet let, se stal novým rektorem Univerzity magických věd? Ten kluk, který mě kdysi vozil v kočárku a před kterým jsem jako batole běhala nahatá po zahradě a radostně vřískala mezi vodotrysky zavlažovacích kouzel? No, potěš pány bohy, to nám ten semestr pěkně začíná.

Flia si teď sundala svůj rektorský talár, pod kterým měla úžasně efektní šaty ze splývavé zlatavé látky, a pomohla do něj svému nástupci. Kimias jí poděkoval a pronesl nějakou úvodní řeč, kterou jsem příliš nevnímala. Pořád jsem na Kimiase zírala a snažila se vstřebet nastalou situaci.

„Orian Arkandel Perelian.“ Probrala jsem se, až když někdo vyvolal Oriho jméno. Příjímací ceremoniál začal. Orian vstal a odebral se na pódium za zbrusu novým rektorem, aby mu Kimias pověsil na krk stříbrný medailon na purpurové stuze. Podali si ruce a Ori se vrátil na své místo. Odimatrikulovali ještě několik lidí a potom jsem přišla na řadu já.

„Finia Entelai,“ zaznělo moje jméno ze seznamu studentů, na kterém byl podle abecedy seřazen celý první ročník. Když mi Kimias věšel na krk stuhu s medailonem, probodla jsem ho tázavým pohledem. Jen se usmál a pokrčil rameny.

Posadila jsem se zpět na své místo a prsty přejela po stříbrném medailonu s vyraženým znakem Univerzity magických věd. Drak držící ve svých spárech přesýpací hodiny.

„Merlia Jasper.“ Na pódium teď vstoupila vysoká dívka, jejíž vzhled by se dal bez nadsázky označit jako zářivý či oslnivý. Alabastrová pleť, vlnky zlatých vlasů kolem symetricky tvarovaného

obličej. Její dlouhé štíhlé nohy si po pódiu vykračovaly na vysokých podpatcích jak po přehlídkovém mole. S úžasem jsem si uvědomila, že tu holku znám a Orian si to zřejmě uvědomil taky, protože mi teď vzrušeně třásl loktem.

„Merlia? Ta Merlia, co s námi chodila na prvním stupni do čaroškoly?“

„Asi jo.“

„Ta Merlia, ze které jsme si dělali srandu, protože byla o hlavu vyšší než ostatní děti?“

„To ty sis z ní dělal srandu.“

„Je to ta holka, co nosila kulaté brýle tlusté jak víka od popelnic a s těmi svými zuby tak trochu připomínala veverku?“

„Docela se změnila, to je fakt.“

„Dcera Deneriela Jaspera?“

„Přestaň se tak stupidně vyptávat, když to všechno sám víš. Tenhle tvůj výraz já moc dobře znám,“ pošeptala jsem a probodla ho přísným pohledem. „Okamžitě to pusť z hlavy.“

„Cíl zaměřen,“ prohlásil Orian, a s přimhouřenýma očima a potutelným úsměvem sledoval svůj nový blondětý objekt zájmu.

Mezi lidmi v sále se najednou začal šířit šepot a sem tam se ozval potlačovaný smích. Otočila jsem se a uviděla několik studentů druhého ročníku v řadě za námi, kteří se skláněli nad novinami. Výtisk *Erilianských rozhledů* putoval z ruky do ruky a způsoboval v sále vlnu tichého pobaveného rozruchu. Osm profesorů na pódiu, kteří měli hlavy skryty pod kápěmi, si vyměnilo rozpačité pohledy.

„Můžu se podívat?“ zeptala jsem se pihaté druhačky, která seděla za mnou.

„Jasně.“ Podala mi noviny a já se konečně mohla pokochat výsledkem své noční práce. *Profesoři barvami hýřící!* hlásal titulěk článku. Pod ním se vyjímalo osm trojrozměrných sférografií, které zachycovaly všechny spící pány i jejich odvážně pojaté účesy. Barvicí kouzla měla čtyřiašedesátihodinový účinek, proto se teď profesoři schovávali pod kápěmi svých talárů. Nebylo jim to ovšem nic platné, protože si celý Ferialův sál právě prohlédl na sférografiích v novinách to, co pod kápěmi tak zoufale zakrývali. S Orianem jsme si vyměnili významný pohled a nasadili svatouškovské výrazy.

Kimias, ani zbytek neobarvených profesorů zřejmě vůbec nepostřehl, že se v sále děje něco neobvyklého, a imatrikulace pokračovala dál. Překvapení toho dopoledne ale ještě nekončila.

„Edrik Resian.“ Teď jsem to byla pro změnu já, kdo trásl loktem Orianovi, když vyvolali další jméno a na pódium vystoupil světlovlasý kluk.

„To je ten...!“

„Kdo?“ nechápal Orian.

„Můra. Ten co mě odmaskoval. A já jeho.“

„Vážně?“

„Určitě je to on.“

„Měl jsem za to, že jsme ve Hře nejmladší. A teď se ukáže, že je tenhle můří prevít s námi v ročníku. Neboj, osladíme mu to tady.“

„Ne,“ řekla jsem důrazně. „Máme spolu dohodu. Dokud ji neporuší a nepráskne to odmaskování Strážci, není třeba nikomu nic sladit. Prozatím.“

Hlavní nádvoří se po skončení přijímacího ceremoniálu zcela ponořilo do atmosféry nebezpečně se podobající idylce pozdního léta. Všude byly roztroušeny hloučky studentů, jejich rodičů a profesorů, smáli se, společensky konverzovali. Někteří se soustředěně věnovali rautu přichystanému na dlouhém stole pod košatým kolivníkem. Vyšla jsem z Ferielova sálu a rozběhla se přes nádvoří k rodičům a babičce, kteří čekali u sochy okřídleného koně v rohu nádvoří.

„Byla jsi naprosto úžasná, miláčku,“ řekla babička a přitiskla mě k sobě. V kostýmku zelenkavé barvy, s tmavě rezavými vlasy sčesanými do uzlu v týle a s kloboučkem lehce aerodynamického designu posazeném našikmo vypadala elegantně (a perfekcionista) jako vždy. Noar, trpasličí dráček, který si pohodlně trůnil na jejím rameni s ještěřčím ocasem obmotaným kolem babiččina krku, mě pozdravil kouřovým odfrknutím.

„Tak. Z mého malého koťátka je teď vysokoškolačka,“ řekl táta hrdě. Mrknul svým mechanickým okem a polechtal mě na břicho.

„Tati...!“ Na to, že ke mně lidi mají poněkud dětinštější přístup, než by bylo mému téměř dospělému věku hodno, jsem si už zvykla. V některých situacích ale musím své rodinné příslušníky přeci jenom trochu krotit a udržovat svůj záměrně lehce holčičkovský styl v mezích normality.